

веръ и западъ отъ него: Раково, Асъница, Кортенъ, Твърдица и т. н. Часть отъ населението на Южна България, особлю това между Пловдивъ и Нова-Загора, между Нова-Загора и Бургашкия заливъ, се прѣселва, за по-голѣма безопасност, кждѣ Одринъ и Цариградъ, и се погърчва отчасти, а друга часть ударва чакъ въ М.-Азия, особно въ Брусенския вилаетъ.

Копривщица, Ихтиманъ, Калоферъ, Габрово, Арбанаси, Жеравна, Раково, Асъница и др., значително сѫ пострадали отъ обири и пламъци. Нѣкои отъ тѣхъ сѫ били отъ основа разсипвани¹⁾.

У сливенци има доволно много спомени за по-прѣфиненитѣ даалийски издания — дишли и тѣ. Тѣ сѫ ходѣли сѫщо на чети по селата, кондисвали съ по седмици въ българскитѣ кѫща, дѣто сѫ гуляли и мърсували за смѣтка на невинното население. На излизане отъ тамъ искали сѫ парични суми като възнаграждение на това, че сѫси трили зѣбите при безплатното ядене. Това възнаграждение се наричало дишъ-хакж (зѣбно право). Никога историята не е запомнила подобно по-духовно и цинично разбойничество. Тия дишли сѫ идвали въ Сливенъ, види се, още дѣдо Нойко разправя, че тѣ къртили вратата на сливенския богаташъ Василъ или Василъчо Мънгъроолу (първия съпругъ на Х. Калуда Х. Добрева), домътъ на когото е билъ до западното крило на днешната сливенска гимназия. Вратата на тоя дворъ е била обкована съ голѣми мънгъри, като бакърени пулове. Стари сливенски кѫща и до днесъ сочатъ на едно минало, безъ сигурностъ за имотъ и животъ: затградени съ високи и дебели стѣни, подобно на крѣость, а пѣтнитѣ врати почти хромица дебели, обковани съ голѣми главести гвоздеи и заключвани отъ вътрѣ съ синдъжирия мандало и други желѣза.

1) Английскиятѣ офицеръ Кепелъ, който билъ въ Сливенъ, Тича, Котелъ и т. н. прѣзъ 1829 г., пише, че цвѣтущето нѣкога селище Dragoi (днесъ Драгоево въ прѣславско?), прѣзъ тая година било все още въ пепель — слѣди отъ разрушаването му прѣзъ 1789 — 1790 г. отъ извѣстния разбойнически главатарь Гяуръ Имаумъ (вѣроятно ренегатъ). Ср. Keppel, Narrative of etc., II, 4.